

Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Είναι αυτονόητο, όταν γνωρίσουμε ένα άνθρωπο κι επικοινωνήσουν οι καρδιές, να ενθουσιαζόμαστε και να χαιρόμαστε. Πραγματοποιείται ο λόγος ύπαρξής μας, που συνίσταται στο κατ' εικόνα με το οποίο μας προίκισε ο Θεός. Να μπορούμε, δηλαδή, να ενωνόμαστε μεταξύ μας όπως ο Τριαδικός Θεός που είναι κοινωνία προσώπων, γι' αυτό και «αγάπη εστί». Αντιθέτως, όταν οι καρδιές ψυχραθούν κι

επικοινωνία δεν υπάρχει, βιώνουμε τη θλίψη κι ενθουσιασμός δεν υπάρχει.

Ωστόσο, παρατηρείται κι ένα άλλο φαινόμενο, όχι ασυνήθιστο: η πολλή σχέση κι επικοινωνία μ' ένα άνθρωπο, ακόμα κι αν ενθουσιαστήκαμε μαζί του, να φέρνει σιγά – σιγά μια απογοήτευση, που, αν δεν προσεχτεί, μπορεί να οδηγήσει και στην απομάκρυνση. Γιατί άραγε;

Είναι σημαντικό να κατανοήσουμε πως όλοι μας, ως τέκνα του πρώτου Αδάμ που έχουμε στο D.N.A. μας τις συνέπειες της πτώσης, έχουμε τις ατέλειές μας. Κανένας δεν είναι αψεγάδιαστος και κανενός η ζωή δεν είναι αναμάρτητη. Ακόμα και οι άγιοι, που τιμούμε και δοξάζουμε ως τους «εφαρμοστές του Ευαγγελίου», κατά τον άγιο Ιουστίνο Πόποβιτς, και ως πιστούς «φίλους του Χριστού», αφού τήρησαν με αφοσίωση τα λόγια Του, έχουν τις προσωπικές τους αδυναμίες και τα δικά τους λάθη, καθώς μαρτυρούν όσοι τους έζησαν από κοντά. Άλλωστε, κατά τον άγιο και σοφό Γέροντα Επιφάνιο Θεοδωρόπουλο, «δεν ήταν άγιοι διά τούτα αλλά παρά τούτα».

Η συνειδητοποίηση ότι τόσο εμείς όσο και οι άλλοι έχουμε τα ελαττώματα του χαρακτήρα μας, που δυσκολεύουν εμάς και τους γύρω μας, και πως «μόνο ο Χριστός εκτός αμαρτίας υπάρχει», θα μας κάμει συγκαταβατικούς και ανεκτικούς. Τότε θα χαιρόμαστε τη σχέση με τους άλλους γι' αυτό που είναι, την ομορφιά που έχουν κι όχι γι' αυτό που δεν είναι, για τα σκοτεινά σημεία της ύπαρξής τους.

Έτσι πορευόμαστε τη ζωή με συνοδοιπόρους ατελείς και αμαρτωλούς, όπως είμαστε κι εμείς. Και πορευόμενοι ανακαλύπτουμε τα όμορφα της ζωής, τις δυνατότητες που έχει ο κάθε άνθρωπος, τα χαρίσματα που ενδεχομένως να κρύβει ένεκα συνθηκών. Κι ανακαλύπτοντάς τα χαιρόμαστε τη δημιουργία του Μεγάλου Θεού μας που «τα πάντα εν σοφία εποίησεν».

Ακόμα κι αν ο διάβολος επενέβη στη δημιουργία μέσω του ανθρώπου, συγχύζοντας και χαλώντας τα «καλά λίαν» που βγήκαν από τα χέρια του Δημιουργού, ο Θεός μας, ως Θεός των Δυνάμεων και της Αγάπης, μεταποιεί την ακαταστασία σε αγιότητα και τις αδυναμίες σε χάρη.

Να γιατί κατανοώντας την ανθρώπινη ατέλεια και προσδοκώντας μ' ελπίδα γι' αυτό που μπορεί να γίνει, μετανοώντας κι αγωνιζόμενος, συνεχίζεις να συμπορεύεσαι μ' αυτόν που σ' ενθουσίασε και σε χαροποίησε ως ύπαρξη. Τότε ξέρεις τι σημαίνει αυτό που ο Απόστολος Παύλος, στον ύμνο της αγάπης (Α΄ Κορ. 13,1-13) επισημαίνει: «η αγάπη μακροθυμεί ..., ου ζητεί τα εαυτής ..., πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ελπίζει, πάντα υπομένει. Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει».

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους